

PODPAŁA (2) *sb f*

o *prawdopodobnie jasne* (tak w pod-); *pierwsze a pochylone*; *końcowe a prawdopodobnie jasne* (tak w -a).

sg N podpała (1). ◇ A podpałę (1). ◇ [I podpałą.]

Sł stp brak, Cn s.v. *podpały wojenne*, Linde XVI w.

Drobne kawałki drzewa do rozpalania w piecu (2) : Cremium – Podpała. *Calep* 268a.

Przen: Podnieta, pobudka (1) : [multis exemplum penitentie/ tribuit: et incentium fuit. {(podnyata/ podpała)} *Glosy II nr 47/11.*]

podpała czego (1): iże ci kthorzy wielkie bogáctwá dzyecióm íwym zgromadzáiá nic inízego im nie zoítáwuiá/ iedno pobutkę ku rozmáitym zbytóm/ á podpałę przekłéctwá Bożego *RejPosWstaw* [41³]; [Ale Simon [...] íkárbow oyczyzny wydáwcá/ źle mowił o Oniaíffu/ iákoby on íam Heliodorá ná tho poduffczył/ y íam był podpałą [*et ipse fuisset incentor malorum*] tego złego *Leop 2.Mach 4/1* (*Linde*)].

Synonimy: pal, podnieta.

Cf **PODPAŁ**

KWysz